

"Naslouchej svému srdci, své intuici"

Karel Funk

Pokud se zalijeme do jistoty Boží ochrany (ne že nás zbaví těžkostí, ale že nám dá sílu je správně nést), dostaneme ze sebe i poslední zbytky obavy z jakékoli budoucnosti. Víím jak je to někdy těžké. Je tu dobré i promyšlení té ochrany, že je absolutní, i když si karmu = zkušenosti musíme prožít. To prošťastnění se k budoucnosti je někdy velmi tenká stezička: nesmíme se do toho nutit povrchně optimistickým postojem (to by se podobalo tzv. pozitivnímu myšlení, které jen dočasně přejásává problémy), ale ty chvíle plného bezpečí přicházejí až při plném oddání se vyšší vůli. Drtikol napsal, že než být nezaslouženě spokojený, " to raději mne Bože uvrhni do muk pekelných a i tam tě budu chválit". To je stav, který je dobré si občas uvědomit: Né já a moje spokojenost, ale má chvála Pána za vše. Odtud teprve je cesta dál. Pro naše hrozící zkoušky je důležité vědět: **nikdy to nenastane takové, jak se toho bojíme**. Není to nikdy takové. Míváme strach, že budeme mít strach. I nezdar se však skládá z konkrétních chvil, myšlenek, kroků, a i ty se dají činit v klidu. A mezi tím může svítat nové řešení. Když mi kdysi připadalo v práci vše děsivé, nespál jsem, žil jsem v hrůze, co si počnu, když odborným věcem v práci nerozumím apod., nakonec se vždy něco dělo, a úplně nakonec jsem odcházal bez ostudy, ba v dobrém se všemi. Hrůzy nás pronásledují, dokud se nenaučíme konat s živou důvěrou v boží pomoc. Ta nás nemusí všeho uchránit, ale dá nám sílu zkouškou projít. Pak přestaneme v pohodlí, v zavěšení se na jiných lidech, čekat pasivně na pomoc zvenčí.

Jak je užitečné učit rozeznávat, jak i dobro (ať už péči o někoho, osvětu, různé psycho-servisy...) někteří dělají s přímo smyslnou zálibou. Ba i svatost (tedy to co se tak jeví) může být posedlost (luciferismus přímo typický), a mnohdy se to jen stěží rozezná. U druhých i u sebe. Není to jen zjevné planutí fanatiků a sektářů, které je průhledné, ale i "pouhé" sebezalíbení v tom, jak konám dobro, co vše zvládám, rádím druhým co mají dělat apod. Je těžké rozeznávat, kde všude v nás působí planutí (vzplanutí) luciferské libosti. Zasahuje většinou jak do milostných prožitků, kde mnohdy člověk nevidí, jak se s tím veze i libost a namydlenost Luciferova (Luci-feros = nositel světla, které si ale přivlastnil) bez hlubšího podkladu, tak do leckterého ušlechtilého konání, pokud se patláme ve své dobrotě. Může nás provázet i do vyšších duchovních stavů, zvláště pak

schopností – stačí si je s libostí přivlastnit („Teda, tahle moje meditace byla bbbáječná a fffantastická“ , nebo „To jsem se vroucně pomodlil, Pane Bože, všiml sis?“ - a jsme v náruči Luciferově raz dva). Jsou stále a stále další oblasti, kde se to postupně učíme rozeznávat. Nejde nám to hned, ale je důležité promyslet si do hloubky ten princip libého ujetí. Lze mluvit o mnohých luciferských maskách: Jak těžké ale nanejvýše užitečné je někdy rozeznávat masky světců, masky trpitelů, masky vědců, masky spisovatelů, masky vůdců, masky jasnovídců, zneuznaných donkichotů, kteří myslí vše dobře a ten zlý svět je furt jen trestá... Mnohdy je od skutečné svatosti, skutečné pokory, skutečné bolesti jen krůček k přivlastnění si toho, zalíbení si v tom, a přejdeme do luciferismu. Není to strašák (v něčem máme kus Lucifera v sobě i užitečně), ale když své masky, pózy apod. nerozeznáme, jsme v té věci v sebeklamu, nikoliv v pravdě. - Když to (bez pohrdání) rozeznáme v okolí, umožní nám to neujet s někým, nezaplést se do jeho limbu, neinfikovat se jeho sebejistotou, „pomocí“... Kolik jsem míval v mládí v práci pracovních "vzorů", šikovných, elegantně řešících věci..., chtěl jsem být jako oni. Pokud jsem rozeznal a ctil něčí pracovní schopnosti, bylo to v pořádku, ba i inspirativní. Když jsem ale nasával i jejich sebezálbnost, předváděnou eleganci práce, hrané profesní či osobní kouzlo, a nevěšiml si té pošetilosti, ani toho, že ti samí, ti úžasní, od toho mají jen krůček k bezohlednosti, sebezpřecenění, agresí atd., načuchnul jsem si i kus astrální iluze a musela přijít očista formou ponížení apod., tedy rubem jejich smyslného zalévání se vlastní šikovností atd. Dnes vím, že kdybych zejména ve svých třicátých a čtyřicátých letech neměl neustále nějaké "máslo na hlavě", lidi číhající na má pochybení, nezvládnutý úkol před sebou, hrozbu kontroly atd., skvěl bych se v luciferské sebejistotě raz dva. Ba v Praze, když jsem dělal v kontrole, jsem se v tom vezl silně. Pak musela přijít taková ponížení a neúspěchy, že jsem z poměrně vysoké ekonomické pozice zdrceně a rezignovaně přemýšlel o tom, že si místo toho vezmu buď dva úklidy, nebo budu nočním hlídačem. Má luciferská šalba samolibosti musela být úplně zdrcena, ponížena. Pak teprve mohlo přijít zvládnání vyšších pozic bez následků (ba měl jsem to štěstí, že rozjasnění osudové se časově vsunulo do rozjasnění politického po roce 1990). - A nemohu říct s absolutní jistotou ani dnes, zda se v něčem takovém nevezu a nevím o tom. Jak jsem rád, že jsem tehdy nenavštívil žádné odblokovávače jako na běžícím pásu, kteří by mi raz dva dodali předčasné a nezasloužené sebevědomí, které by mne z těchto zkoušek vymklo bez prožitého poučení.

Silné únikové vedení se bývá v tzv. duchovních kruzích například v imperativu – poslouchej své srdíčko a svou intuici. Ono je dnes v módě dávat najevo jakési své "vyšší" rozhodování podle "srdce" či "intuice". Připadáme si neomylně. Omyl! To není většinou ani srdce či cit, ani intuice, ale jen neujasněná a často sebestředná směs libého a nelibého, kterou si

člověk, pohodlný si v sobě věc rozebrat, vznešeně nastrčí a říká tomu "cit".
Ale: Zapatlané myšlení dává zapatlaný cit. Cit, není-li pečlivě rozumově prozkoumán, rozpoznán, projasněn, či ještě lépe, nevyplynul-li ze správného, bdělého, vědomého rozhodnutí, ze základu jasného a mravného myšlení, je jen náhodný chomáček, mrákota, složená z neujasněných pudů podvědomí, neujasněně reagujících na určitou situaci, kde se máme rozhodnout. Pokud existuje zasvěcenec, který v důsledku dlouhodobého duchovního zrání poznává a jedná z intuice, tak to zpravidla takto marnotratně nenazve. Intuice totiž není onou triviálností, jak se jí obyčejně rozumí dnes, kdy se někdo domnívá, že může cosi poznat mlžným pocitem. To je pak zneužitím tohoto slova. V zasvěcovacích školách se užívá slova "intuice" pro nejvyšší myslitelný stupeň vědomí, kdy se duše s vyššími bytostmi vědomě sjednocuje, ztotožňuje, kdy je s nimi zajedno, přebývajíc v nitru těchto bytostí. Ví jasně, o které bytosti jde. Duše tkví ve všech věcech a bytostech svého zorného pole, ale i tak zůstává sama sebou. **Intuice je výsledkem nanejvýše rozvinutého jasného myšlení, nikoli jeho potlačení a otupění.** Předpokládá plné zvládnutí imaginace a inspirace jako předcházejících stupňů. Obyčejně nezvládneme ani základní stupeň imaginativního poznávání.

Často se v duchovních kruzích skloňuje láska ve všech pádech. Zní to moc hezky. Ale lze tu mít i hlubší pohled, daný R. Steinerem. Zabývá se otázkou, „jakými cestami dosáhne lidstvo spirituality, to je překonání materialismu, a zároveň toho, co nazýváme sbratřením, vytvořením všeobecné lidské lásky. Mohli bychom si myslet, že je zapotřebí, abychom s největší vážou zdůrazňovali všeobecnou lidskou lásku mezi lidmi. Esoterika nikdy nezastává tento názor. Naopak, čím více člověk mluví o všeobecném bratrství a lidství v tom smyslu, že se těmito hesly opájí, tím egoističtějšími se lidé stávají. Neboť právě tak, jako je smyslová rozkoš, je i rozkoš duševní. Dokonce je rafinovanou rozkoší říkat: „Chci se stále více a více povznést v mravnosti“. Je to v základě vzato myšlenka, která nepůsobí sice obvyklý egoismus, avšak egoismus rafinovaný.

Vznik lásce a soucitu v průběhu lidského vývoje nedáme tím, že je zdůrazňujeme. Lidstvo bude vedeno k bratrství spíše něčím jiným, a sice samotným spirituálním poznáním. Není jiný prostředek, abychom přivodili všeobecné sbratření, než že šíříme esoterní poznání ve světě. Kdyby se mluvilo sebevíce o lásce a sbratření, kdyby se zakládalo na tisíce sdružení, nepovedou k cíli, ke kterému mají vést, byť by byla sebelépe míněna. Důležité však je, abychom konali to, co je správné, vědět, jak je nutné toto bratrství založit. Jen lidé, kteří žijí ve společné, pro všechny lidi platné esoterní pravdě, spojí se též v jedné pravdě. Jako slunce spojuje květiny, které se k němu obracejí a z nichž každá je přeci individualitou, tak musí být pravda, o kterou všichni usilujeme, jednotná. Pak se na této cestě

shledají všichni lidé. Lidé musí o pravdu energicky usilovat a pracovat, pak teprve mohou spolu žít harmonicky."

Stává se mnohému, že čtením o pokroku a dalších stavech se do nich uvede zprvu jen jako, je to jen nápodoba, imitace, fasádismus. Sami to o sobě zprvu nevíme, musíme hledat. Člověk si dobře přečetl a zpracoval, co se od něho chce, ale nemá plný podklad z hloubi sebe. Nastudoval, jak má vypadat duchovní člověk a modeluje se podle toho. Začal to dělat poslušně, subordinovaně. V psychice, v myšlení se to může jevit jako snaha, ale je to jen vnější hladina. Máme sice někdy prvky poctivosti, ale zas jen takové „halabala“, jaké jsme zvyklí dosud z běžného života. Tak se uvádíme bezděčně do pocitu snahy, ale často je to jen kaširování, je to jen intelektuální, psychické zpracování věci. Vypadá to někdy věrohodně, řešíme si cosi a někdy s jakýmsi výsledkem, ale ještě ne dost doopravdy. Jako kdyby se asfaltoval povrch bez zpevnění kamennými a štěrkovými podklady pod tím, tak silnice vypadá napřed dobře, ale nevydrží. Jsme pak ukolébáni tím, že se věcem věnujeme podle vyčtených požadavků, ale nevidíme, že je to zčásti jen hra. Hra s pojmy, s psychikou, se snahou, s tzv. odblokováváním. Věnujeme tomu čas, jenže nemáme ještě tu pravou hloubku, poctivost, uchopení života jako celku. To platí v mnohém i o mně.

Neznamená to upadat do beznaděje či marnosti. **Beznaděj a pocit strachu, včetně strachu o svůj vývoj, jsou jen vyplaveným egoismem** - nutný je vzmach důvěry v Boží Milost. Vždycky se má člověk o koho opřít, hlavně v duchovním světě. I když jsem v nejistotě (zdravotní, existenční...), těším se na vše do budoucna a těším se i z toho, že se na člověku teď vyplňuje Boží Vůle, byť i v těžkosti. Vždyť se mi právě může vypůsobit kus karmy, pokud ji snesu a pochopím. Jak je úlevné, když i v těžkých situacích máme radost, vděčnost, že se něco odplavuje a snad za to i děkujeme - karma třeba pak ani tak tvrdě neuhodí a nebo dostaneme sílu to snést. Pokud je tréma, sebetragika, pocit - jsem celej nemožnej - je potřeba hlavně vyvinout poctivou snahu, neuhýbat tomu, snažit se tak, jak umím nejvíc, i když je to s vědomím mé nedokonalosti. Výsledek nemusí být hned dobře zvládnut, ale poctivé usilování někdy stačí k sejmutí té největší tíhy a posléze může dojít i k vyřešení.

Hlavně se na to, co se bude dít například v práci nebo v jiné naší činnosti, nedívat už dopředu zhrzeně, ublíženě, znechuceně, jako na nepříjemné, otravné vyrušení z dosud poklidného života. Naopak plně to přijmout jako pro mě potřebný stav, kterým je nutno si projít a život letitým poklidem seškrknutý si takovou zkušeností o něco zas rozšířit, zplnohodnotnit a zoprávdovět. Nenechat si v hlavě rejdit pocit ublíženosti, co že mě to potkalo za protivné období, ale krok za krokem si jím v jednotlivostech konkrétně procházet – trpělivě a poctivě, bez úhybů, sugescí či pseudoduchovních šidítek. Neuhýbat před zodpovědností za výsledek ani

se neschovávat před nejistotami, pády, nevědomostmi a těžkostmi, které s ním budou přicházet. **Vkročit do těch dní bez snahy nějak je ošolíchat a odbýt.** Vymazat si z mysli přání je jen přečkat jaksi „se zavázanýma očima“, nýbrž odhodlaně, neuhýbavě tím projít.

K duchovní práci často přistupujeme mechanicky, v setrvačné náladě svého života. Jsou ale nutné chvíle ztišení a vzetí svého života do jediného bodu, pocitu, kterým se cele dáváme Bohu do Jeho Rukou a do Jeho Lůna. Mnohé snad zvládneme intelektem, ujasňujeme si stanoviska k mnohému..., je to důležité, ale jen předpoklad.

Často je nám **čas pohody a relativní bezproblémovosti** dán k možnosti se duchovně (vývojově) vzchopit. Asi jako když se dosytosti spokojeně vyspíme, nemusíme do práce, takže se můžeme porozhlédnout kolem sebe, co je třeba poklidit, dodělat, opravit. Když takový poklidný čas prolajdáme jen v zábavách a plytkostech, zaskočí nás tím nepřipraveněji nová karmická břemena jako nemoci, vztahové či existenční problémy apod. Když je přístup (nálada) k duchovní snaze jen setrvačně podbarven naším nižším já, většinou nepřiznaným, **pak se v domnělém duchovnu sice jaksi tyčíme k nebi, ale jako suchý smrk s opadaným jehličím, tedy jako pahýl.** Z takovýchto pahýlů se tyčí i celé lesy v podobě různých lacině "harmonizačních" společností, kurzů, energetických či "odblokovávacích" akcí apod.

Mám-li občas lajdácké či úhybné období, a kdo by ho neměl, pak se musím vzchopit. Náš celkový životní pocit či nálada (uspokojení, mentální upovídání, rutinní nesoustředěný spěch, že všechno „musí lítat“, ukřivděný pocit z pozice v manželství nebo partnerství, uchvátané stavy, tíha...) nás provázejí, vzlínají nitrem (přesněji: necháváme je provázet a vzlínat) do chvíle duchovní práce, podbarvují ji, a ta pak není k ničemu. Je přirozené, že vždy nejde nalézt plné soustředění nebo si ho udržet, a jistě se to nelze ani žádným psycho-figlem „naučit“. Musíme vždy znovu a znovu odstoupit od svých nálad, zapomenout je opravdovostí svého ztišení, opravdovostí vzdání se vyššímu vedení, zaslíbení se Bohu. **Nejde to každý den stejně, nemůžeme to ani hledat takové, jak nám to snad šlo včera nebo před týdnem. Nic není naším vlastnictvím. Musíme zas úplně znovu od začátku. CESTA VÝVOJE JSOU SAMÉ ZAČÁTKY.** Záleží ale, co jsme už před každým dalším začátkem dokázali tisíci minulých začátků udělat.

Po přečtení takového textu by nemělo následovat ani rezignující beznadějně přiznání, že mi to nejde a tedy závěr že „k ničemu nejsem“ (tedy egoisticky zdůvodněná lenivost), ani chvíle volního ukvapeného nadšení ve stylu jalových novoročních předsevzetí a závazků, ale jen tiché stejnoměrné odhodlání a důvěra v sebe i ve vyšší pomoc.